

Daniel Kitabı - Numara Yüz Yetmiş Sekiz

Peygamberlik Paralellikleri: Son Günlerde Daniel 11. Bölümünün Açılımı

Jeff Pippenger

2024-04-08

Daniel kitabının on birinci bölümünün on altıncı ayetinden on dokuzuncu ayetine kadar olan ayetler, Amerika Birleşik Devletleri'nde yakında yürürlüğe girecek Pazar yasasıyla başlayan ve Mikail'in ayağa kalkıp insanlık için mühletin kapanmasına kadar süren tarihi temsil eder. Dolayısıyla, aynı bölümün kırk birinci ayetinden kırk beşinci ayetine kadar olan tarihi de temsil eder.

Fakat ona karşı gelen, kendi isteğine göre hareket edecek ve hiç kimse onun önünde duramayacak; görkemli ülkeye ayak basacak; o ülke de onun eliyle tüketilecektir. Ayrıca yüzünü, bütün krallığının gücüyle girmeye çevirecek ve doğrular da onunla birlikte olacak; böyle yapacaktır: Kadınların kızını onu yozlaştırmak için ona verecek; ama o onun yanında durmayacak, ona da destek olmayacaktır. Bundan sonra yüzünü sahil ülkelerine çevirecek ve birçoğunu ele geçirecek; fakat kendi adına bir prens, onun ettiği hakareti sona erdirecek; kendi üzerine hakaret almadan, bunu onun üzerine çevirecek. Sonra yüzünü kendi ülkesinin kalesine çevirecek; fakat sendeleyip düşecek ve bulunamayacaktır. Daniel 11:16-19.

White Hanım, Daniel kitabının on birinci bölümünün nihai gerçekleşmesini ele aldığında, “bu peygamberlik sözünde gerçekleşmiş olan tarihin büyük bir kısmı tekrar edecektir” diye belirtti. Kırk birinci ayetten kırk beşinci ayete kadar olan ayetler, söz konusu ayetlerin peygamberlik tarihini tekrar eder. Bu ayetler, putperest Roma'nın önce üç coğrafi bölgeyi fethederek dünyayı kontrolü altına aldığı zaman gerçekleşti.

“Mısır, kuzey kralı Antiochus'un karşısında duramadıysa da, Antiochus da şimdi kendisine karşı gelen Romalıların önünde duramadı. Artık hiçbir krallık bu yükselen güce karşı koyabilecek durumda değildi. Suriye fethedildi ve MÖ 65'te Pompeius'un Antiochus Asiaticus'u mülklerinden mahrum ederek Suriye'yi bir Roma eyaletine dönüştürmesiyle Roma İmparatorluğu'na katıldı.”

“Aynı güç, Kutsal Diyar'da da duracak ve onu tüketecekti. Roma, Tanrı'nın halkı olan Yahudilerle MÖ 162 yılında bir ittifak yoluyla bağlantı kurdu; bu tarihten itibaren peygamberlik takviminde belirgin bir yer tutar. Bununla birlikte, Yahudiye üzerinde fiilî fetih yoluyla yetkiyi MÖ 63 yılına kadar elde etmedi; ve o zaman da şu şekilde etti.”

Pompey, Pontus kralı Mithridates'e karşı seferinden döndüğünde, iki rakip, Hyrcanus ve Aristobulus, Yahudiye tacı için mücadele ediyordu. Meseleleri Pompey'in önüne geldi; Pompey kısa sürede Aristobulus'un iddialarının haksızlığını fark etti, ancak uzun zamandır arzuladığı Arabistan seferinden sonra bu konudaki kararı ertelemek istedi ve o zaman geri dönüp işlerini adil ve uygun görülecek şekilde çözeceğine söz verdi. Pompey'in gerçek niyetlerini sezmiş olan Aristobulus, aceleyle Yahudiye'ye döndü, tebaasını silahlandırdı ve güçlü bir savunma için hazırlandı; tacın başkasına verileceğini öngördüğünden, ne pahasına

olursa olsun onu elinde tutmaya kararlıydı. Pompey kaçanı yakından takip etti. Kudüs'e yaklaşırken, izlediği yoldan pişmanlık duymaya başlayan Aristobulus onu karşılamak için dışarı çıktı ve tam bir itaat ve büyük miktarda para vaat ederek işleri yoluna koymaya çalıştı. Pompey bu teklifi kabul ederek parayı almak üzere bir askeri birliğin başında Gabinius'u gönderdi. Ancak o kumandan Kudüs'e vardığında, kapıların ona kapalı olduğunu gördü ve surların tepesinden şehrin anlaşmaya uymayacağı kendisine bildirildi.

Pompey, bu türden bir aldatmayı cezasız bırakmamak için, yanında alıkoyduğu Aristobulus'u zincire vurdu ve derhal bütün ordusuyla Kudüs üzerine yürüdü. Aristobulus'un taraftarları şehrin savunulmasından, Hirkanos'un kiler ise kapıların açılmasından yanaydı. İncinciler çoğunlukta olup üstün gelince, Pompey'in şehre serbestçe girmesine izin verildi. Bunun üzerine Aristobulus'un yandaşları, Pompey orayı düşürmeye ne kadar kararlıysa, onlar da orayı savunmaya o kadar kararlı bir şekilde Tapınak Dağı'na çekildiler. Üç ayın sonunda surda hücumu yetecek büyüklükte bir gedik açıldı ve burası kılıç zoruyla ele geçirildi. Ardından gelen korkunç kıyımında on iki bin kişi öldürüldü. Tarihçinin belirttiğine göre, yürek burkan bir manzaraydı: O sırada kutsal hizmetle meşgul kâhinler, sakın bir elle ve sarsılmaz bir kararlılıkla alışılageldikleri görevlerini sürdürüyordu; çevrelerinde dostları kılıçtan geçirilirken ve sık sık kendi kanları kurbanlarının kanına karışırken, etraflarındaki o azgın hengâmeden sanki habersizdiler.

Savaşı sona erdirince, Pompey Kudüs'ün surlarını yıktı, birkaç kenti Yahudiye'nin yetki alanından Suriye'ninkine devretti ve Yahudilere haraç koydu. Böylece Kudüs, ilk kez, fetih yoluyla, 'görmekli ülke'yi tamamen mahvedene dek demir pençesinde tutacak olan o gücün eline geçti.

"AYET 17. Ayrıca, yüzünü bütün krallığının gücüyle girmeye çevirecek, doğrular da onunla birlikte olacak; böyle yapacaktır: ona kadınların kızını verecek, onu yozlaştırarak; ama o onun yanında durmayacak, onun tarafını da tutmayacaktır."

Piskopos Newton bu ayet için, anlamı daha açık biçimde ifade ediyor gibi görünen başka bir okuma sunar; şöyledir: "O ayrıca bütün krallığa zorla girmeye azmedecektir." 16. ayet bizi Romalıların Suriye ve Yahudiye'yi fethetmesine kadar getirdi. Roma daha önce Makedonya ve Trakya'yı fethetmişti. İskender'in 'bütün krallığı'ndan Roma egemenliği altına alınmamış olarak geriye yalnız Mısır kalmıştı. Roma gücü de artık o ülkeye zorla girmeye azmetmişti.

Batlamyus Auletes MÖ 51 yılında öldü. Mısır'ın tacını ve krallığını en büyük oğlu ile kızına, Batlamyus ve Kleopatra'ya bıraktı. Vasiyetinde, onların birbiriyle evlenmeleri ve birlikte hüküm sürmeleri öngörülmüştü; ve genç oldukları için Romalıların vesayeti altına konuldular. Roma halkı bu sorumluluğu kabul etti ve Pompeius'u Mısır'ın genç mirasçılarının vasisi olarak tayin etti.

Çok geçmeden Pompeyus ile Sezar arasında bir anlaşmazlık patlak verince, iki general arasında ünlü Pharsalos Savaşı yapıldı. Yenilen Pompeyus Mısır'a kaçtı. Sezar hemen peşinden oraya gitti; ancak o varamadan önce, vasisi olarak atanmış bulunduğu Ptolemaios tarafından alçakça öldürüldü. Bunun üzerine Sezar, Ptolemaios ile Kleopatra'nın vasisi sıfatıyla Pompeyus'a verilmiş olan görevi üstlendi. Mısır'ı iç karışıklık içinde buldu;

Ptolemaios ile Kleopatra birbirine düşman olmuş, o da yönetimdeki payından yoksun bırakılmıştı. Buna rağmen, 800 süvari ve 3200 piyadeden oluşan küçük kuvvetiyle tereddüt etmeden İskenderiye'ye çıkıp anlaşmazlığı ele almaya ve çözümünü üstlenmeye karar verdi. Sorunlar günden güne artınca, Sezar küçük kuvvetinin konumunu korumaya yetmediğini gördü ve o mevsimde esen kuzey rüzgârı yüzünden Mısır'dan ayrılamadığından, Asya'ya haber gönderip o yöredeki bütün birliklerine bir an önce yardıma gelmelerini emretti.

Son derece kibirli bir tavırla, Ptolemy ve Cleopatra'nın ordularını terhis etmelerini, aralarındaki anlaşmazlıkların çözüme kavuşturulması için huzuruna çıkmalarını ve kararına uymalarını buyurdu. Mısır bağımsız bir krallık olduğundan, bu kibirli ferman kraliyet vakarına bir hakaret sayıldı; bunun üzerine Mısırlılar büyük bir öfkeyle silaha sarıldılar. Sezar ise, babaları Auletes'in çocuklarını Roma senatosu ve halkının vesayeti altına koyan vasiyeti uyarınca hareket ettiğini; Roma senatosu ile halkının bütün yetkisinin de artık konsül olarak kendi şahsında toplandığını; ve vasi sıfatıyla aralarında hakemlik etmeye hakkı bulunduğunu söyledi.

Mesele nihayet onun huzuruna getirildi ve tarafların kendi davalarını savunmak üzere avukatlar görevlendirildi. Büyük Roma fatihinin zaafını bilen Kleopatra, tutabileceği herhangi bir avuktan daha etkili olarak, bizzat huzuruna çıkıp güzelliğini sergilemesinin kararı kendi lehine çevireceğine hükmetti. Onun huzuruna fark edilmeden ulaşmak için şu hileye başvurdu: Kendini bir giysi bohçasının içine boylu boyunca uzattı; Sicilyalı hizmetkârı Apollodorus onu bir bezle sarıp bir kayışla bağladı ve Herkülvari omuzlarına yükleyerek Sezar'ın özel dairelerine yöneldi. Roma generaline bir hediye getirdiğini ileri sürerek hisarın kapısından içeri alındı, Sezar'ın huzuruna girdi ve yükü ayaklarının dibine bıraktı. Sezar bu canlı bohçayı çözdüğünde, işte, güzel Kleopatra karşısında duruyordu. Bu hileden hiç de rahatsız olmadı; üstelik 2 Petrus 2:14'te tasvir edilen mizaçta olduğu için, Rollin'in dediğine göre, böylesine güzel bir kişiyi ilk görüşü onun üzerinde Kleopatra'nın arzu ettiği etkiyi bütünüyle yarattı.

Sezar, sonunda, vasiyetin amacına uygun olarak, erkek kardeşe kız kardeşin tahta birlikte oturmalarına hükmetti. Kleopatra'yı tahttan uzaklaştırmada başlıca rolü oynamış olan başvezir Pothinus, onun tahta iadesinin sonuçlarından korktu. Bu yüzden, Sezar'ın er geç bütün yetkiyi yalnızca Kleopatra'ya vermeyi tasarladığını halk arasında ima ederek Sezar'a karşı kıskançlık ve husumet uyandırmaya başladı. Kısa süre sonra açık bir isyan patlak verdi. Achilles, 20.000 kişilik bir kuvvetin başında, Sezar'ı İskenderiye'den sürmek için ilerledi. Sezar, az sayıdaki adamını şehrin sokak ve ara sokaklarına ustalıkla yerleştirerek saldırıyı püskürtmekte güçlük çekmedi. Mısırlılar onun donanmasını yok etmeye giriştiler. O da onlarınkini yakarak karşılık verdi. Yanan gemilerden bazıları rıhtıma doğru sürüklenince, şehrin birkaç binası tutuştu ve yaklaşık 400.000 cilt barındıran ünlü İskenderiye Kütüphanesi yok oldu.

Savaş giderek daha tehditkâr bir hâl alınca, Sezar yardım istemek için bütün komşu ülkelere başvurdu. Onun yardımına Küçük Asya'dan büyük bir filo geldi. Mithridates, Suriye ve Kilikya'da toplanan bir orduyla Mısır'a doğru yola çıktı. İdumealı Antipater ona 3.000 Yahudiyle katıldı. Mısır'a açılan geçitleri ellerinde tutan Yahudiler, ordunun engellenmeden ilerlemesine izin verdiler. Onların bu işbirliği olmadan, bütün plan mutlaka başarısız olurdu. Bu ordunun gelişi mücadelede sonucu belirledi. Nil yakınlarında belirleyici bir çarpışma

meydana geldi ve Sezar için tam bir zaferle sonuçlandı. Kaçmaya çalışan Ptolemy nehirden boğuldu. Bunun üzerine İskenderiye ve bütün Mısır galip olana boyun eğdi. Roma artık İskender'in asıl krallığının tamamına girmiş ve onu kendine katmıştı.

Metindeki “doğru olanlar” ile, kuşkusuz, ona daha önce zikredilen yardımı sağlayan Yahudiler kastedilmektedir. Bu yardım olmaksızın başarısızlığa uğraması gerekirdi; bu yardımla ise MÖ 47’de Mısır’ı bütünüyle kendi egemenliği altına aldı.

'Kadınların kızı, onu yozlaştırmak.' Sezar'ın Kleopatra'ya duyduğu tutku — ondan bir oğlu vardı — tarihçi tarafından Mısır savaşı gibi tehlikeli bir seferi üstlenmesinin tek nedeni olarak gösterilir. Bu, onu işlerinin gerektirdiğinden çok daha uzun süre Mısır'da tuttu; sefih kraliçeyle ziyafetler ve âlemler içinde bütün geceleri geçiriyordu. 'Ama,' dedi peygamber, 'o onun safında durmayacak, ona da destek olmayacak.' Kleopatra daha sonra Augustus Sezar'ın düşmanı olan Antonius'la birleşti ve bütün gücünü Roma'ya karşı kullandı.

18. Ayet. Bundan sonra yüzünü adalara çevirecek ve birçoğunu ele geçirecek; fakat kendi adına bir prens, onun tarafından yapılan hakareti sona erdirecek; kendisi ayıplanmaksızın, bu hakareti onun üzerine çevirecek.

Kimmer Bosporosu'nun kralı Pharnaces ile savaş, sonunda onu Mısır'dan uzaklaştırdı. Prideaux şöyle der: “Düşmanın bulunduğu yere vardığında, kendisine de onlara da en ufak bir soluklanma tanımadan derhal saldırdı ve onları mutlak bir zaferle yendi; bunun haberini de bir arkadaşına şu üç kelimeyle yazdı: Veni, vidi, vici; Geldim, gördüm, yendim.” Bu ayetin son kısmı biraz muğlaktır ve uygulanışı konusunda görüş ayrılığı vardır. Bazıları bunu Sezar'ın hayatında daha gerilere uygular ve Pompey ile anlaşmazlığında bir gerçekleşme bulduklarını düşünür. Ancak kehanette açıkça tanımlanan önceki ve sonraki olaylar, bizi kehanetin bu bölümünün gerçekleşmesini, bir sonraki ayette ortaya konduğu üzere, Pharnaces'e karşı kazanılan zafer ile Sezar'ın Roma'daki ölümü arasındaki dönemde aramaya zorlar. Bu döneme dair daha kapsamlı bir tarih, bu pasajın uygulanışını kuşkuya yer bırakmayacak hale getirecek olayları gün ışığına çıkarabilir.

'AYET 19. Sonra yüzünü kendi ülkesinin kalesine çevirecek; fakat sendeleyip düşecek ve bulunamayacak.'

“Bu fetihten sonra Sezar, Pompeius taraftarlarının geride kalan son kırıntılarını, Afrika'da Cato ile Scipio'yu, İspanya'da ise Labienus ile Varus'u mağlup etti. Kendi ülkesinin ‘kalesi’ olan Roma'ya döndüğünde, kendisine ömür boyu diktatörlük verildi; ayrıca ona, gerçekte bütün imparatorluğun mutlak hâkimi kılan başka yetkiler ve onurlar da bahşedildi. Fakat peygamber, onun sendeleyip düşeceğini söylemişti. Bu ifade, onun yıkılışının, yürüyüşü sırasında kazara sendeleyen bir kimseninki gibi, ani ve beklenmedik olacağını ima eder. Nitekim, beş yüz savaş yapıp kazanan, bin şehir ele geçiren ve bir milyon yüz doksan iki bin adam öldüren bu adam, savaşın gürültüsü ve çarpışma saatinde değil, yolunun düz ve çiçeklerle döşeli olduğunu düşündüğü, tehlikenin ise çok uzak sanıldığı bir anda düştü; zira, kral unvanını o kurulun elinden almak üzere, senato salonunda altın tahtına oturduğunda, ihanetin hançeri ansızın yüreğine saplandı. Cassius, Brutus ve diğer komplocular onun üzerine atıldılar ve o, yirmi üç yara ile delinmiş olarak yere düştü. Böylece ansızın sendeleyip düştü ve bulunamadı; MÖ 44.”

Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

Tahta yerleştirilmiş putperest Roma'nın (kuzey kralının) tarihsel gerçekleşimi, yakında yürürlüğe girecek Pazar yasasında meydana gelen üçlü birlik sırasında modern Roma'nın tahta çıkarılışının tarihini önceden haber veren bir tarihtir. Bu tarih ayrıca, papalığın ilk kez 538 yılında tahta yerleştirildiğinin belirtildiği otuz ila otuz altıncı ayetlerde de örneklendirilmiştir. On altı ila on dokuzuncu ayetler ile otuz bir ila otuz altıncı ayetlerin her ikisi de Sur fahişesinin nihai yükselişini ve düşüşünü temsil eder. Bu tarih, ilk kuzey kralının üç coğrafi bölgeyi fethettikten sonra yerleştirildiği beş ila dokuzuncu ayetlerde de temsil edilmiştir. Bundan sonra güney kralıyla bir antlaşmaya girmiş, fakat antlaşmayı bozmuş; bunun üzerine güney kralı ölümcül bir yara indirmiş ve kuzey kralı Mısır'ın tutsaklığında ölmüştür.

Beşten dokuza, on altıdan on dokuza ve otuzdan otuz altıya kadar olan ayetler, kırktan kırk beşe kadar olan ayetlerde gerçekleşen üç peygamberlik çizgisi ortaya koyar. Kardeş White, "bu peygamberlikte yerine gelmiş tarihin büyük bir kısmı tekrarlanacaktır" diye belirttiğinde, bu aslında tüm bölümün kırktan kırk beşe kadar olan ayetleri örneklediği anlamına geliyordu. Yirmiden yirmi ikiye kadar olan ayetler Mesih'in doğuşunu ve ölümünü tanımlar; böylece O'nun doğumu aracılığıyla hem 1798'de hem de 1989'da zamanın sonu temsil edilir ve ardından çarmıhtaki ölümü 22 Ekim 1844'ü ve Pazar yasasını temsil etti.

Yirmi üçüncü ayet, Makabi isyanının tarihi boyunca Yahudiler ile Roma arasındaki "ittifak"ı tanımlar. O tarihteki "ittifak", MÖ 161 ve MÖ 158 tarihleriyle temsil edilir. Makabi tarihi, başlangıcını Yahudiler tarafından başlatılan Roma ile Makabi Yahudileri arasındaki bir "ittifak"la bulan ve nihayetinde Yahudilerin "Sezar'dan başka kralımız yok" diye ilan etmesiyle sona eren içsel bir hattı temsil eder. Elbette yirmi üçüncü ayet, yirmi birinci ve yirmi ikinci ayetleri takip eder; yirmi birinci ayet Mesih'in doğumunu tanımlar; bu, peygamberlikte "sonun zamanı"dır, ve yirmi ikinci ayet ise pazar yasasını temsil eden çarmıhtaki ölümü tanımlar.

Çarmıhta Yahudiler Sezar'ı (Roma'yı) kralları olarak kabul ettiler ve yirmi üçüncü ayetteki "ittifak", Yahudilerin Roma'ya hizmet etmeyi seçmelerinin başlangıcına, Yahudilerin Roma'ya bağlılıklarını ilan etmelerinin tam da bittiği noktada, atıfta bulunur. Çarmıhta temsil edilen Yahudilerin sonunu, Yahudilerin Roma ile ilişkisinin başlangıcı izler.

Yirmi dördüncüden otuzuncuya kadar olan ayetler, MÖ 31'deki Aktium Savaşı'ndan, 330 yılında başkent Roma'dan Konstantinopolis'e taşınmasına kadar putperest Roma'nın en üstün biçimde hüküm sürdüğü üç yüz altmış yılı anlatır. Bu üç yüz altmış yıllık dönem, Papalık Roması'nın en üstün biçimde hüküm sürdüğü bin iki yüz altmış yılı sembolize eder ve birlikte, kırk birinci ayetten ve yakında gelecek Pazar yasasında meydana gelecek üçlü birlikten itibaren, sınama döneminin kapanışına kadar olan dönemi temsil ederler.

On birinci bölümdeki tüm peygamberî tarih çizgileri, Daniel'in on birinci bölümünün son altı ayetiyle örtüşür; fakat "Daniel'in peygamberliğinin son günlerle ilgili olan o bölümü", kırk birinci ayette temsil edilen 1989'daki sonun zamanından, kırk birinci ayetteki Pazar yasasına kadar uzanan peygamberî tarihtir. Kırk birinci ayette boş bırakılan tarih ise, zaman yaklaştığında, sınama süresi kapanmadan hemen önce mühürü açılan İsa Mesih'in Vahyi'dir.

Bu incelemeyi bir sonraki makalede sürdüreceğiz.

Tanrı'nın buyrukları ve İsa Mesih'in tanıklığı bizdedir; İsa Mesih'in tanıklığı peygamberlik ruhudur. Tanrı'nın sözünde paha biçilmez mücevherler bulunur. Bu sözü araştıranlar zihinlerini berrak tutmalıdır. Yemede içmede bozulmuş iştahlarına asla boyun eğmemelidirler.

Eğer bunu yaparlarsa, beyinleri karışır; bu dünyanın tarihinin kapanış sahneleriyle ilgili olan şeylerin anlamını bulmak için derinlemesine araştırmanın getirdiği yükü taşıyamazlar.

Daniel ve Vahiy kitapları daha iyi anlaşıldığında, imanlılar bambaşka bir dinî deneyim yaşayacaklardır. Onlara, göğün açık kapılarına dair öyle anlık görüntüler verilecek ki, yürek ve zihin, yüreği temiz olanlara ödül olarak verilecek mutluluğa erişebilmek için herkesin geliştirmesi gereken karakterle derinden etkilenecektir.

Rab, Vahiy Kitabı'nda açıklananı alçakgönüllülük ve uysallıkla anlamaya çalışanların hepsini bereketleyecektir. Bu kitap, ölümsüzlükle yüklü ve görkemle dolu öyle çok şey barındırır ki, onu içtenlikle okuyup araştıran herkes, 'bu peygamberliğin sözlerini işitenler ve onda yazılı olanlara uyanlar'a verilen berekete kavuşur.

Vahiy'in incelenmesinden şu kesin olarak anlaşılacaktır: Tanrı ile kendi halkı arasındaki ilişki yakındır ve kesindir.

Göklerin âlemi ile bu dünya arasında olağanüstü bir bağlantı görülür. Daniel'e vahyedilenler daha sonra Patmos Adası'nda Yuhanna'ya verilen vahiy ile tamamlandı. Bu iki kitap dikkatle incelenmelidir. Daniel iki kez, "Zamanın sonuna kadar daha ne kadar var?" diye sordu.

"Ben işittim, fakat anlamadım; bunun üzerine dedim ki: Ey Rabbim, bu şeylerin sonu ne olacak? Ve O dedi: Yoluna git, Daniel; çünkü bu sözler sonun zamanı gelene dek kapatılmış ve mühürlenmiştir. Birçokları arınacak, aklanacak ve sınanacak; fakat kötüler kötülük edecek; ve kötülerden hiçbiri anlamayacak; ama bilge olanlar anlayacak. Ve günlük sununun kaldırıldığı ve yıkıcı iğrençliğin dikildiği zamandan itibaren, bin iki yüz doksan gün olacaktır. Bekleyip de bin üç yüz otuz beş güne erişene ne mutlu. Ama sen, son gelinceye kadar yoluna git; çünkü sen dinleneceksin ve günlerin sonunda payına düşen yerde duracaksın."

Kitabın mühürlerini açıp Yuhanna'ya bu son günlerde olması gerekenlere dair vahiy veren Yahuda oymağının Aslanıydı.

Daniel, tanıklığını sunmak üzere payına düşen yerde yerini aldı; bu tanıklık, birinci meleğin mesajının dünyamıza ilan edileceği son zamanlara kadar mühürlenmişti. Bu son günlerde bu konular sonsuz derecede önemlidir; fakat 'birçoğu artırılacak, beyaz kılınacak ve sınanacakken,' 'kötüler kötülük edecek; ve kötülerden hiçbiri anlamayacaktır.' Bu ne kadar doğrudur! Günah, Tanrı'nın yasasının çiğnenmesidir; ve Tanrı'nın yasasına ilişkin ışığı kabul etmeyenler, birinci, ikinci ve üçüncü meleğin mesajlarının ilanını anlamayacaklardır. Daniel kitabının mühürü, Yuhanna'ya verilen vahiyde açılır ve bizi bu dünyanın tarihinin son sahnelerine taşır.

"Kardeşlerimiz, son günlerin tehlikeleri arasında yaşadığımızı akıllarında bulunduracaklar mı? Vahiy'i Daniel ile bağlantılı olarak okuyun. Bunları öğretin." Testimonies to Ministers, 114, 115.

